

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 11/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Luciou Gašpíerikovou, advokátkou, Jarmočná 2264/3, Šaľa, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 3Tpo/51/2024-214 zo 17. septembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. novembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu č. k. 3Tpo/51/2024-214 zo 17. septembra 2024. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť vo výrokoch II a III, prikázať krajskému súdu ponechať sťažovateľa na slobode bez nahradenia väzby a priznať sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie v sume 500 eur.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi a ďalším štyrom mladistvým bolo vznesené obvinenie za zločin lúpeže v súbehu s prečinom obmedzovania osobnej slobody, ktorého sa mali dopustiť tak, že 4. augusta 2024 poškodeného vylákali na poľnú cestu, kde ho napadli, násilím ho donútili vybrať z bankomatu 200 eur a následne ušli. Uznesením Okresného súdu Galanta sp. zn. 1 Tp 68/2024 z 30. augusta 2024 boli sťažovateľ a ďalší traja mladiství obvinení vzatí do väzby [z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku]. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku predmetné prvostupňové uznesenie okresného súdu zrušil vo výrokoch I a II, podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku prepustil sťažovateľa z väzby na slobodu a zároveň väzbu sťažovateľa nahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka s tým, že mu podľa § 80 ods. 2 a § 82 ods. 1 Trestného poriadku uložil povinnosť oznámiť každú zmenu pobytu a telefónneho čísla, povinnosť každý deň od 18.00 h

do 6.00 h sa zdržiavať v mieste svojho bydliska, povinnosť pravidelne aspoň raz za mesiac dostaviť sa k probačnému a mediačnému úradníkovi na okresnom súde, zákaz požívať alkohol a návykové látky, zákaz vycestovať do zahraničia a zákaz zverejňovať akékoľvek obrazové, zvukové a obrazovo-zvukové záznamy na internete s tým, že podľa § 82 ods. 4 Trestného poriadku tieto povinnosti a obmedzenia budú kontrolované technickými prostriedkami.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že krajský súd nedostatočne odôvodnil existenciu dôvodného podozrenia, že sťažovateľ spáchal skutok, z ktorého bol obvinený, pričom podľa názoru je predmetný skutok zároveň nadkvalifikovaný, keďže z dokazovania nevyplýva, že by predmetný skutok mal znaky trestného činu lúpeže. Sťažovateľ taktiež namieta, že dôvod tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nie je v jeho prípade daný. Vo vzťahu k uloženej povinnosti zdržiavať sa každý deň v obydlí od 18.00 h do 6.00 h sťažovateľ namieta, že táto povinnosť sa rovná domácemu väzeniu a ide o pozbavenie slobody.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

6. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

7. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v ktorých sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by príslušný

súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou. Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Inými slovami, v zmysle judikatúry ústavného súdu bez rozhodnutia všeobecného súdu nemožno považovať väzbu za zákonnú. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za väzbu a proti nej, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy.

8. Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, I. ÚS 187/07). Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru (III. ÚS 79/02, III. ÚS 77/05), s ktorým musí byť v súlade. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Pri posudzovaní otázky rešpektovania alebo porušenia zákona musí ústavný súd brať do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00, II. ÚS 466/2013).

9. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že pri rozhodovaní o väzbe musia byť súčasne splnené formálne predpoklady väzby, t. j. musí existovať uznesenie o začatí trestného stíhania a uznesenie o vznesení obvinenia, a materiálne predpoklady väzby, t. j. musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu a že sa obvinený trestného činu dopustil. Zároveň musí existovať (trvať) niektorý z väzobných dôvodov uvedených v § 71 Trestného poriadku (III. ÚS 417/2011).

10. Právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval príslušný súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd (III. ÚS 271/07, II. ÚS 464/2011). Do obsahu právomoci ústavného súdu však nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý ich viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usposobený na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich

použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Teda ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nekoná ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02, IV. ÚS 237/2021).

11. Pri posúdení napadnutého uznesenia teda úlohou ústavného súdu nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s relevantnými okolnosťami veci sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne, či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné a či konajúcim súdom zvolená a prezentovaná interpretácia aplikovanej právnej úpravy neodporuje jej účelu a zmyslu. Kasačnú intervenciu ústavného súdu by mohli podnietiť také prípadné rozhodnutia a postupy krajského súdu v rámci rozhodovania o väzbe, ktoré by predstavovali zjavný omyl či exces pri posudzovaní formálnych a materiálnych podmienok väzby, prípadne by boli iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd (I. ÚS 299/2022, IV. ÚS 556/2023).

12. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia vo vzťahu k sťažovateľovej námietke týkajúcej sa existencie dôvodného podozrenia zo spáchania skutku, z ktorého bol obvinený, v podstatnom uviedol, že je dôvodné podozrenie, že predmetný skutok spáchali práve obvinení. V tejto súvislosti krajský súd poukázal, že poškodený opísal priebeh skutku, ako je uvedený v skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia, pričom poškodený pri rekognícii opoznal obvinenú [REDAKOVANÉ] ako osobu, s ktorou sa stretol na dohovorenom mieste. Na mobilných telefónoch patriacich sťažovateľovi a obvineným [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] sa nachádzajú videá a fotografie zo skutku. Pri domovej prehliadke sťažovateľ a obvinení [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] vydali o. i. zvršky (kukly, obuv, tepláky, rukavice) totožné s tými, ktoré mali páchatelia skutku zachytení na videu. Podľa predbežného vyjadrenia znalca z odvetvia kriminalistickej antropológie sú osoby zachytené obecnými kamerami v [REDAKOVANÉ] pred skutkom zhodné s osobami obvinených. Podľa názoru krajského súdu uvedené skutočnosti dostatočne odôvodňujú podozrenie, že obvinení sa dopustili skutku, ktorý sa im kladie za vinu. Nadväzujúc na uvedené, krajský súd konštatoval, že sťažovateľom uplatnené námietky proti dôvodnosti podozrenia sa týkajú skôr nedostatkov uznesenia o vznesení obvinenia, pričom z obsahu spisového materiálu vyplýva, že všetci obvinení podali proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosti. V tomto smere ale platí, pokiaľ ide o námietky obhajoby vzťahujúce sa na obsahové nedostatky uznesenia o vznesení obvinenia, že krajský súd nie je orgánom rozhodujúcim o sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, preto napadnuté uznesenie z hľadiska jeho vecnej správnosti a odôvodnenosti nepreskúmava. To je úlohou prokurátora, ktorý podľa § 230 Trestného poriadku primárne vykonáva v prípravnom konaní dozor nad dodržiavaním zákonnosti, a preto sa s týmto druhom námietok bude musieť primárne vyrovnáť dozorový prokurátor v rozhodnutí o sťažnostiach obvinených proti uzneseniu o vznesení obvinenia, pričom ich ďalší rozbor by presahoval rámec rozhodovania o väzbe obvinených. Krajský súd zároveň poukázal na to, že hĺbkové, konečné hodnotenie dôkazov a posúdenie zákonnosti dôkazného procesu je vyhradené rozhodovaniu vo veci samej a nasleduje zásadne po ukončení dokazovania. Krajský súd zdôraznil, že všeobecnému súdu rozhodujúcemu o väzbe úloha celkového hodnotenia dôkazov a s tým súvisiaceho dôkazného procesu zásadne neprislúcha, pričom len výnimočne by mohol na tomto základe konštatovať nesplnenie príslušnej materiálnej

podmienky väzby, a to iba v prípade absolútneho nedostatku dôkazov proti väzobne stíhanej osobe (I. ÚS 475/2021). Na pozitívne rozhodnutie o väzbe postačuje existencia podozrenia, ktorá podľa názoru krajského súdu v prípade sťažovateľa preukázaná bola. Krajský súd taktiež pripomenul, že v predmetnej trestnej veci je vyšetrowanie ešte len na začiatku, a preto niektoré skutočnosti môžu v priebehu dokazovania pribudnúť, iné zase odpadnúť alebo sa zmeniť, pričom v tomto úvodnom štádiu konania sa krajskému súdu dôkazy javia v rovine rozumnej pravdepodobnosti ako dostatočné na to, aby umožňovali urobiť objektívnemu pozorovateľovi logický úsudok o tom, že obvinení mali spáchať stíhaný trestný čin, čím je dôvodnosť podozrenia u nich nepochybne daná.

13. Krajský súd sa nestotožnil ani s námietkou sťažovateľa, že predmetný skutok je nadkvalifikovaný. Podľa názoru krajského súdu skutková veta uvedená v uznesení o vznesení obvinenia zodpovedá dosiaľ produkovaným dôkazom a tiež právnej kvalifikácii zločinu lúpeže podľa § 188 Trestného zákona. Podľa názoru krajského súdu z výpovede poškodeného je v tomto štádiu konania dostatočne preukázané páchanie násilia, ako aj hrozba, pričom poškodený doslova uviedol, že páchatelia ho začali biť a následne mu prikazovali, čo má robiť, pričom páchatelia boli maskovaní a vyzbrojení chladnými zbraňami.

14. Pokiaľ ide o opodstatnenosť dôvodu tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku u sťažovateľa, krajský súd v napadnutom uznesení v podstatnom konštatoval, že obava z pokračovania páchania trestnej činnosti má u obvinených základ predovšetkým v samotnom charaktere a povahe stíhanej trestnej činnosti, ako aj v dôvodnom podozrení, že nešlo o jednorazové konanie, ale opakujúce, pričom konanie nebolo prvoplánové, ale pripravované. Podľa názoru krajského súdu obava z možného pokračovania v trestnej činnosti v prípade prepustenia obvinených na slobodu nie je nijakým spôsobom hypotetická alebo iluzórna, keďže okolnosti prípadu nasvedčujú, že nejde o exces či zlyhanie, ale práve naopak, skutok obsahuje prvky plánovitosti a organizácie viacerých osôb. Navyše súbory nachádzajúce sa v mobilných telefónoch obvinených vyvolávajú podozrenie, že nejde o jednorazovú akciu, ale že obdobných činov sa obvinení v minulosti už dopustili. Uvedené skutočnosti podľa názoru krajského súdu vzbudzujú dôvodnú obavu, že by obvinení mohli na slobode v páchaní trestnej činnosti pokračovať.

15. Pokiaľ ide o možnosť nahradenia väzby, krajský súd sa v napadnutom uznesení nestotožnil so záverom prvostupňového súdu, že u obvinených nie je možné nahradiť väzbu alternatívnymi inštitútmi za kontinuálneho uloženia primeraných povinností a obmedzení podľa § 80 a nasl. Trestného poriadku. Kontrolovanie správania obvinených a spoluprácu s rodinným a sociálnym prostredím, v ktorom obvinení žijú, formou probačného dohľadu za súčasného uloženia primeraných povinností a obmedzení, keď bude súd, ako i spoločnosť fakticky sledovať správanie obvinených i v čase po prepustení z výkonu väzby, považoval krajský súd v danom prípade za efektívnejšie a účelnejšie ako výkon väzby, a to najmä vzhľadom na vek obvinených. Nadväzujúc na uvedené, krajský súd poukázal na to, že obvinení mali skutok spáchať večer okolo 18.45 h. Príkazom zdržiavať sa od večera vo svojom obydľí a jeho technickou kontrolou sa tak podľa názoru krajského súdu zabezpečiť, aby nemohli pokračovať v páchaní tejto trestnej činnosti. Krajský súd vzal pri rozhodovaní do úvahy aj to, že v prípade všetkých obvinených ide o školopovinné deti ešte stále plniace povinnú školskú dochádzku, takže povinnosť zdržiavania sa v obydľí určil s ohľadom na účasť na vyučovaní a venovanie sa rozvojovým aktivitám primeraným ich veku. Na účely riadneho dodržiavania uvedeného režimu, ako aj vzhľadom na vek obvinených im bol uložený aj zákaz požívania alkoholu a zákaz vycestovania do zahraničia. Zákazom

zverejňovania videí na internete reagoval krajský súd na spôsob spáchania skutku, ktorý mali páchať aj na účely a za použitia získavania kompromitujúceho materiálu na poškodeného a vyhrážania sa jeho zverejnením, k čomu aj došlo. Preventívny dôvod väzby preto podľa názoru krajského súdu bude dosiahnutý plošným zákazom zverejňovania akýchkoľvek uvedených materiálov na internete.

16. Po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľove námietky neboli v súhrne spôsobilé spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu.

A. K existencii dôvodného podozrenia:

17. Vo vzťahu k sťažovateľovej námietke týkajúcej sa (ne)existencie dôvodného podozrenia zo spáchania skutku, z ktorého bol obvinený, ústavný súd v úvode pripomína, že pri rozhodovaní o väzbe súdy nerozhodujú o vine, resp. nevine obvineného, ale posudzujú „len“, či v danom štádiu trestného konania zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujú podozrenie, že konkrétna osoba je páchatelom skutku, ktorý vykazuje znaky trestného činu. Existencia dôvodného podozrenia predpokladá danosť skutočností a informácií, ktorými možno nezávislého a objektívneho pozorovateľa presvedčiť o tom, že dotyčná osoba sa mohla dopustiť trestného činu. Skutočnosti zakladajúce podozrenie však nemusia byť na úrovni dôkazov potrebných na odôvodnenie odsúdenia alebo na podanie obžaloby (Krejčíř proti Českej republike z 26. 3. 2009, č. 39298/04 a 8723/05; Labita proti Taliansku zo 6. 4. 2000, č. 26772/95; Erdagöz proti Turecku z 22. 10. 1997).

18. Ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia konštatuje, že krajský súd riadne odôvodnil existenciu materiálnych dôvodov väzby, a to s prihliadnutím na okolnosť, že pri rozhodovaní o väzbe súdy neposudzujú vinu obvineného (sťažovateľa), ale (okrem iného) zisťujú existenciu skutočností zakladajúcich dôvodné podozrenie, že obvinený (sťažovateľ) spáchal trestný čin, pre ktorý je stíhaný, pričom hĺbkové hodnotenie dôkazov je vyhradené rozhodovaniu vo veci samej a nasleduje zásadne po ukončení dokazovania (pozri napr. II. ÚS 259/2019, II. ÚS 112/2020). Ústavný súd pripomína, že vykonané dokazovanie má vždy podporiť príslušné štádium trestného konania, v danom prípade väzobné rozhodovanie, pre ktoré je relevantné ako jeden z materiálnych predpokladov väzby dôvodné podozrenie, nie istota zo spáchania skutkov obvineným, ktorá je relevantným podkladom na odsúdenie (pozri napr. III. ÚS 569/2017), pričom z ústavnej sťažnosti nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by toto podozrenie v prípade sťažovateľa v relevantnej miere rozptyľovali. Vzhľadom na uvedené ústavný súd posúdil predmetnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia ako odôvodnenie v medziach limitov ústavnej udržateľnosti pre toto štádium trestného konania, a preto dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

B. K dôvodu väzby:

19. K dôvodu väzby u sťažovateľa ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že z jeho odôvodnenia vo vzťahu k dôvodom väzby nevyplýva nič, čo by signalizovalo arbitrárny alebo zjavne neopodstatnený výklad relevantnej zákonnej úpravy vo veci krajským súdom s dôsledkom porušenia základného práva na osobnú slobodu. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd uviedol, ktoré konkrétne skutočnosti podľa jeho názoru odôvodňujú dôvod väzby u sťažovateľa. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľove námietky predostreté

v ústavnej sťažnosti nespochybňujú záver krajského súdu o existencii dôvodu väzby u sťažovateľa. Krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Trestného poriadku podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov podporených vykonaným dokazovaním, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Možno tak konštatovať, že krajský súd dal primeranú súdnu odpoveď na dôvody, pre ktoré je daná dôvodnosť preventívnej väzby („adequate judicial response“; Grauslys proti Litve z 10. 10. 2000, č. 36743/97). Inými slovami, riziko pokračovania v páchaní trestnej činnosti ako dôvodu preventívnej väzby bolo zo strany krajského súdu hodnoverne zdôvodnené poukazom na konkrétne skutkové okolnosti veci (Clooth proti Belgicku z 12. 12. 1991, sťažnosť č. 12718/87, bod 40) vrátane tých, ktoré by mohli spochybniť existenciu podmienok „zákonosti“ pozbavenia osobnej slobody (Ilijkov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, bod 94). Ústavný súd v tejto súvislosti zároveň poukazuje aj na svoju aktuálnu rozhodovaciu činnosť, podľa ktorej z pohľadu preventívneho účelu väzby nemožno vylúčiť ani také konanie obvineného, ktoré sa stotožňuje so skutkom, pre ktorý bolo vznesené obvinenie. Inak povedané, i samotné okolnosti vyšetrovaného trestného činu popísané v skutkovej vete zakladajúcej vznesené obvinenie, a tým individualizujúce prípad sťažovateľa, môžu odôvodniť obavu z pokračovania v trestnej činnosti, a tak viesť k ústavne konformnému obmedzeniu osobnej slobody (III. ÚS 86/2023).

20. Ústavný súd preto dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti aj tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

C. K povinnosti zdržiavať sa v obydli:

21. V súvislosti s nahradením väzby sťažovateľ namieta, že povinnosť sťažovateľa zdržiavať sa každý deň v obydli od 18.00 h do 6.00 h sa rovná domácemu väzeniu a ide o pozbavenie slobody.

22. Ústavný súd vo vzťahu k tejto námietke konštatuje, že pojem odňatia slobody podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru obsahuje dva prvky. Objektívny, ktorý sa spája s uväznením v obmedzenom priestore na nezanedbateľnú dobu, a subjektívny, ktorý spočíva v nesúhlase dotknutej osoby s takýmto umiestnením (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Storck proti Nemecku zo 16. 6. 2005 o sťažnosti č. 61603/00, bod 74). Medzi relevantné objektívne faktory, ktoré treba zväžiť pri posúdení toho, či dochádza k obmedzeniu slobody, patrí možnosť opustiť určený priestor, stupeň dohľadu a kontroly nad pohybom osoby, rozsah izolácie a dostupnosť sociálnych kontaktov (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva H. M. proti Švajčiarsku z 26. 2. 2020 o sťažnosti č. 39187/98, bod 45). Napadnutým uznesením bol sťažovateľ prepustený z väzby s povinnosťami a obmedzeniami, ktoré zasahujú do jeho bežných ľudských činností. Nemožno však dospieť k záveru, že povinnosť zdržiavať sa v obydli každý deň od 18.00 h do 6.00 h dosahuje intenzitu pozbavenia osobnej slobody. Mimo tohto času, ktorého prevažná časť je, prirodzene, tvorená oddychom a spánkom, sa sťažovateľ môže pohybovať mimo svojho bydliska a bez akýchkoľvek obmedzení, ktoré by smerovali k zásahu do jeho osobnej slobody. Povinnosť uložená sťažovateľovi, hoc aj elektronicky monitorovaná, sťažovateľovi nebráni v bežných ľudských činnostiach a nadväzovaní sociálnych väzieb, ktoré zodpovedajú jeho veku. K záveru, že sťažovateľ je v domácom väzení, a teda dochádza k pozbaveniu jeho osobnej slobody, nemožno dospieť ani pri zohľadnení ostatných sťažovateľovi uložených obmedzení a povinností, ktoré spočívajú v oznamovacích povinnostiach a zákazoch užívania návykových látok, vycestovať do zahraničia a zverejňovania rôznych záznamov (m. m. III. ÚS 632/2024).

23. Ústavný súd preto dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti aj tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

24. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu